

Samo Ahlin

Sonetni venec

Samo Ahlin

Sonetni venec

CIP Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani

821.136.6-1

AHLIN Samo

Sonetni venec / Samo Ahlin. – Kranj :
Osnovna šola Franceta Prešerna , 2002

118549504

UVOD

Mladi pesnik Samo Ahlin se je rodil 24.2.1987 v Kranju. Sonetni venec je napisal v 8. razredu OŠ Franceta Prešerna, ker ga je, kot sam pravi, navdihnila "neizmerna lepota in očarljivost dekleta".

Najlepše se zahvaljuje vsem, ki so pomagali pri objavi, še zlasti pa svoji mentorici Viki Šuštar, ravnatelju šole Alešu Žitniku in pa seveda Tei Piškur, ki je dovolila objavo sonetnega venca.

SONET ŠT. 1

Tebi na skrivaj bi nekaj rad povedal,
mogoče bi počasi lase ti sive delal,
tebi zdaj princeska, sonetni venec pišem,
v tvoje ti srce ljubezni zgodbe rišem.

Ljubezen, veš, je lepa,
če ljubezen z drago se ti res obeta,
a lahko je res boleča,
če zadane lažniva te nesreča.

Ljubezen svojo bi ti rad izpovedal,
da te ljubim, bi ti rad povedal,
tako zelo, da od boleznih bi se sesedal.

Z ljubeznijo res ne bi rad te ranil,
rad bi le povedal, da zame si najlepša,
enakih misli tvojih se ne bi branil.

SONET ŠT. 2

Enakih misli tvojih se ne bi branil,
črnih misli oblake bi s svojim srcem ustavil,
če pa še vedno ne bi mi verjela,
zate v boj bi šel in bi sablja pela.

Zadnjo kapljico krvi, dekle, zate bi prelil,
vsako misel iz svoje duše bi ti izlil,
zvrhano kupo sladkega življenja bi ti nalil,
in te ljubil do takrat, ko za naju tok življenja bi minil.

Zato res srčno upam, da ljubezen tudi pri tebi vzklije,
da se sreče dež z neba nebes na trato ulije,
ino da se hudobna nesreča do smrti napije.

Če pa nesreča se ne bi napila,
odločitve tvoje se ne bi branil,
jokal bi, če um moj bi te ranil.

SONET ŠT. 3

Jokal bi, če um moj bi te ranil,
noben zid pred solzami me ne bi branil,
res to bi huda bila nesreča
in rana v mojem srcu zelo skeleča.

Vendar nočem govoriti o nesreči,
govorim o ljubezni, o presreči,
o presreči, ki si jo tako zelo želim,
in molim in želim, da jo res kdaj dobim.

Zelo gotovo boš le moja pesniška ljubezen,
v tvojih očeh bi si pozdravil vsako bolezen,
a tvoj lepi mali srček bo zame vedno železen.

O ljubezni bi na uho ti tiho povedal,
v trenutku tem lepem bi čas hitro mineval,
izgubil bi te, še preden bi se zavedal.

SONET ŠT. 4

Izgubil bi te, še preden bi se zavedal,
ljubezen s teboj mi je Bog prepovedal,
temni angeli smrti ob tebi stojijo,
ob tebi stojijo, meni črno smrt želijo.

Ne da bi opazila, bi me smrt vzela,
kakšna revna mama bi mi kdaj grob oplela,
da ne bi izginil iz tvojih spominov,
napisal sem ti nekaj sonetnih rimov.

Vesel bi bil, če bi mi kdaj svečo prižgala,
me s hrepenenjem med Zemljo in nebom iskala,
vse temne misli, črne grehe v srce zakopala.

Nikoli ni treba prekleti me,
sem le Romeo, ki srčno ljubim te,
prosim te, da poskusiš razumeti me.

SONET ŠT. 5

Prosim te, da poskusiš razumeti me,
med svojimi čustvi poiskati me,
me sprejeti med svoje hrepenenje,
ki bi v meni prižgalo volčje poželenje.

Če iz tvojega srca izginil bi led,
v mojem srcu bi se cedila mleko in med.
Pri tvojih nogah kot čriček bi pel,
ob tvojem telesu me Bog je preklel.

Veliko sem mislil nate v teh dneh,
vendar še kar ne vem, kakšna je barva v tvojih očeh,
moja je zelena in siva kot barva na betonskih tleh.

Le toliko ti o sebi zaupam,
s priznanjem svojim ti hrepenenje izročam,
izdati imena svojega ne upam.

SONET ŠT. 6

Izdati imena svojega ne upam,
sovrastva ključa ti ne dam,
ljubezni tvoji se izmikam,
figure jeze v tvojih čustvih premikam.

Zdaj si srečna in prevzetna,
v čustvih si tako lahka in poletna,
potem nastopi zima, mraz,
v soju lune vidni solzni obraz.

Si kot opojna mi substanca,
s to močjo bi v pesti zdrobil dva kovanca,
pri priči streznil dva pijanca.

Z duškom steklenico strupa bi popil,
ker iskreno prijateljico imam, vsaj upam,
srečo svojo učiteljici zaupam.

SONET ŠT. 7

Še srečo svojo učiteljici zaupam,
pri njej ni treba zatekat se k minutam,
ljubezni poezije ne uničuje,
pesnikov današnjih ne zaničuje.

Izdala me ne bo, to vem,
želela bi, da ti to sam povem,
ker ljubezen je s tem lepša,
saj pravo spoznanje ljubezen polepša.

O tebi res vse noči presanjam,
da nate mislim, vsako minutko izrabljam,
na vsakdanje probleme brezskrbno pozabljam.

Sem čudna pojava, zato zlahka opaziš me,
v duši sem sladek, lahko vzljubiš me,
ko bi me spoznala, bi sovražila me.

SONET ŠT. 8

Ko bi me spoznala, bi sovražila me,
naj pustim te, bi rotila me,
vendar veš, zelo si te želim,
in upam, da z vztrajnostjo te dobim.

Marsikateri fant te že obletava,
svoje čare na tebi sprobava,
pozornost tvojo kar naprej na sebi drži,
res ne vem, kako brez poezije zdrži.

Ljubezen, poezijo zdaj ti pišem,
kot Prešeren zdaj si bolečine solze brišem,
in skrivaj se pod rimo ti podpišem.

Kot Romeo pod oknom bi prepeval,
če res načrt o tem bi si izdelal,
utvare prazne bi si delal.

SONET ŠT. 9

Utvare prazne bi si delal,
če pod oknom tvojim bi prepeval,
najbrž bi me sosed kakšen "fental",
ker vse noči glasno z jezikom bi opletal.

Zato, ko bi žareča krogla sladko spala
in bi luna z zvezdami na nebu stala,
na uho bi tiho ti skrivnosti šepetal,
in na koncu, da te ljubim, bi dejal.

Res živele bi romance ob nočeh,
če ne bi ljudje metali ljubezni po smeteh
in jo zakopavali po najglobljih kletih.

Vendar romanca najina je živa,
za ime bi me vprašala, še preden bi zaspal,
Romeo mi je ime, bi ti dejal.

SONET ŠT. 10

Romeo mi je ime, bi ti dejal,
pod tvojim oknom bi ostal,
dokler ne bi me dobila,
se kot strela vame zaljubila.

V svojih rokah imaš vse moje misli,
od tebe so vsi moji čuti odvisni.
Če frizuro si boš drugo nadela,
v meni vseeno kupidova puščica bo gorela.

V tvojih očeh bi ogenj gorel,
v tvojih ustih slavčkov glas žgoled
in če prišla med naju bi nesreča, rad bi te imel.

Dan za dnem čas hitro bi mineval,
smrt življenju mojemu minute odšteva,
jutri tebi podoknico bi prepeval.

SONET ŠT. 11

Jutri tebi podoknico bi prepeval,
posledic svojega dejanja bi se zavedal,
res bi ljubil tebe na vse veke,
pa če me privežeš na rep volovske vleke.

Zate ob soncu zlatem bi trpel,
da v hladni senci čakaš, bi verjel,
ob polni luni zvečer bi te noro iskal,
za ceno smrti se ne bi vdal.

Ljubezen mojo naj dušijo drugi,
ne bom še tako kmalu obležal v trugi
in ne bom se dričal v sovražni strugi.

Vse misli, katere zdaj sem izdal,
nikoli ne bi za ceno življenja prodal,
enakih misli ob smrti bi zaspal.

SONET ŠT. 12

Enakih misli ob smrti bi zaspal,
kasneje iz nebes bi te iskal.
Ne bi ti rad presedal,
a tvoj prelepi obraz še enkrat rad bi gledal.

Mogoče res preveč o ljubezni govorim,
a res naklonjenosti tvoje si želim,
da bi v pesmih me ljubila,
se v jutro rano vedno nova prebudila.

Tudi tebi smrt na vrata bo pisala,
kopala grob, te v smrtno knjigo zapisala,
tvojo dušo svetlim sencam bi prodala.

Ampak v srcu tvojem ljubezni sok bi preveval,
ponovnega vstajenja bi zahteval,
vosek življenja počasi bi mineval.

SONET ŠT. 13

Vosek življenja počasi bi mineval,
potek najinega življenja na zemlji bi se končal,
v nebesa skupaj bi odpotovala,
le nagrobnika in kup kosti za nama bi ostala.

Draga, naj še zadnjič ti povem, kaj meni si,
ljubljeni oseba, draga, kot zlato sonce si,
ob tebi vsa kri bi mi zavrela,
adrenalin srca ljubezen bi ogrela.

Pesniška ljubezen le moja si,
prave ljubezni s tabo želijo si vsi,
za vsemi temi se potuhnil bom kot psi.

Noč je in kmalu bom zaspal,
vendar ostal bom, dokler pesmi ne bom končal,
in tako, draga, s tabo do smrti bi ostal.

SONET ŠT. 14

In tako, draga, s tabo do smrti bi ostal,
še takrat, ko bi veter kosti najine odpihal.
Vrtinčila bi se v igrivem pomladanskem vetru,
oblak želja zanesel bi naju k svetemu Petru.

Smrt ni žalost, smrt je veselje,
pomembna je kot hišno pročelje.
Vendar življenja si ne smem vzeti,
sicer pristanem v grozni črni kleti.

Preklet naj bode tisti, ki ljubezen uničuje,
ker s tem le sebi in drugim škoduje,
da bo prav, s tišino naj zmaguje.

Svet pred mojimi očmi počasi ugaša,
in še za konec nekaj bi pripisal,
tebi na skrivaj bi nekaj rad povedal.

M A G I S T R A L E

Tebi na skrivaj bi nekaj rad povedal,
Enakih misli tvojih se ne bi branil,
Jokal bi, če um moj bi te ranil,
Izgubil bi te, še preden bi se zavedal.

Prosim te, da poskusiš razumeti me,
Izdati imena svojega ne upam,
Še srečo svojo učiteljici zaupam,
Ko bi me spoznala, bi sovražila me.

Utvare prazne bi si delal,
Romeo mi je ime, bi ti dejal,
Jutri tebi podoknico bi prepeval.

Enakih misli ob smrti bi zaspal,
Vosek življenja počasi bi mineval,
In tako, draga, s tabo do smrti bi ostal.

**Izdala in založila Osnovna šola Franceta Prešerna Kranj
Kidričeva 49, 4000 Kranj
uredil: Aleš Žitnik
tisk in vezava: Osnovna šola Franceta Prešerna Kranj
<http://www.o-fp.kr.edus.si/>
e-mail: info@o-fp.kr.edus.si
naklada 200 izvodov
maj 2002**

OSNOVNA ŠOLA
FRANCETA PREŠERNA KRANJ
KIDRIČEVA 49, 4000 KRANJ